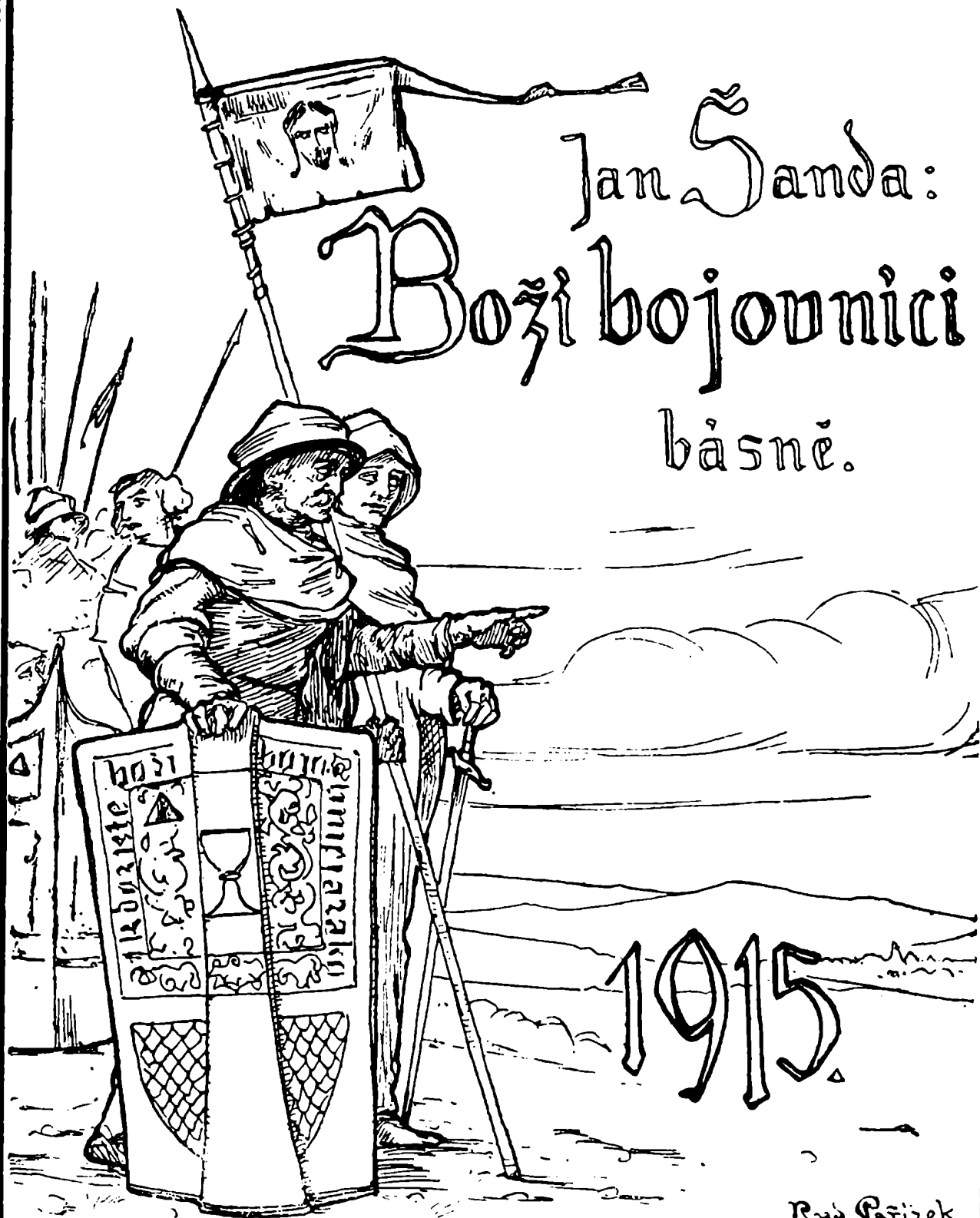


Jan Šanda:
Boží bojovníci
básně.



Rub. Pařízek

J A N Š A N D A

BOŽÍ
BOJOVNÍCI

B Á S N Ě

1 9 1 5

V PRAZE 1915
VYTISKLA ČESKOSL. AKCIOVÁ TISKÁRNA
V PRAZE II., SPÁLENÁ ULICE 15.

VZNIK A PÁD ZLATÉ KORUNY.

(1260—1420.)

Na jihu českém blíže Krumlova,
kde stříbropěnná šumí Vltava,
dnes stojí pouhé zbytky kláštera.
Ten původ měl ve slibu královském,
slavného v pravdě krále Přemysla,
jež Otokarem Druhým zveme též. —
Král Železný a Zlatý válku ved
tenkrát s Belou, králem uherským.
Veliká vojska každý z králů měl,
jež ležela na březích Moravy . . .
Král Přemysl na pravém břehu stál
a Bela rozložen byl na levém
a řeka klidně sobě hučela
jak v posměch píseň stále tutéž dál — —
Co vlna za vlnou šla v daleko,
dvě vojska stále jen se měřila,

ne meči svými, nýbrž slovy jen,
neb žádnému se vejít nechtělo
prvému do vln řeky Moravy.
Když týden celý prchl nečinně,
Přemysl vyslal Ottu z Maisova,
do tábora by přešel nepřítel
a taký králi asi dones' vzkaz:
„Jsem syt už nečinnosti nemužné
a mním i Tobě není pochuťi . . .
Tož činím Tobě králi nabídku:
buď odstup Ty od břehu Moravy
a vojsko moje řeku přebrodí,
by spravedlivý s Tebou svedlo boj,
neb vojska svá já dále odvedu,
bys pohodlně přešel přes řeku
a bitvu svedem' v poli Moravském.“
— A Bela zvolil návrh poslední.
Hned stanoveny dva dny příměří,
kdy mohl s vojskem řeku přebřísti
a Přemysl měl klidně ustoupit
a vojsko svoje k boji spořádat,
jenž na den určen svatě Markěty.
Však sotva večer nad krajem se snes',
syn Belův Štěpán, Uhrů kralevič,
přeplaval řeku s jízdou Kumánů
a s jitra prvním zářným pozdravem
blíž Kressenbrunu začal dotírat
na neschytné voje Přemysla.
Tu Otokara svatý pojal hněv

nad porušením smlouvy vzájemné — —
narychlo volal svoje zástupy,
jež porůznu se k boji stavěly.
(Zítřejší teprv k srážce určen den.)
Však sotva svolal jezdce železné,
tu chloubu, jádro pravé vojů svých,
již hnal se na ně s kopím zdviženým
kralevič Štěpán, za ním Kumáni.
Tu roztrhly se mraky na nebi,
jež nad hlavami jezdců visely
a zlatá záře náhle lila se
na korouhev svatého Václava.
Čechové chrábří, zraky upřené
na praporec svůj září zalitý,
zapěli mocně chorál václavský
a s hrdým klidem srážku čekali.
Byl hrozný boj to . . . brzo převahu
však znáti bylo v jízdě železné. —
Kralevič Štěpán těžce poraněn . . .
Kumánská jízda v zmatku divokém
za chvíli tryskem jela s bojiště
ve zmatek strhši voje ostatní,
jež přebrodivše též už Moravu
na bojiště jí v pomoc spěchaly.
Vše tryskem spělo k řece Moravě,
jež dokonala dílo záhuby.
Po tělech koňů, lidí zhynulých,
jak po mostě pak přešel Přemysl
se svým vojem slavně vítězným

a vešel klidně v tábor nepřátel. —
V dík za tak slavné Čechů vítězství,
v němž zbožný lid zřel dílo pomocné
svatého krále Václava,
král stavěl klášter Zlatokorunský,
cisterciacké mnichy z Rakous vzal,
jež bílý oděv nosí řasnatý
a hojně nadal statkem veškerým.
Ba, nejdražšího skvostu zbavil se,
jež francouzský král kdys' mu věnoval
a daroval jej Zlaté Koruně.
Byl osten z trnové to Koruny,
již nésti měl na skráních Kristus sám
— pečlivě skryt byl v skřínce ze zlata,
jež křišťálové svrchu měla sklo.
Prý proto klášter Zlaté Koruny
zván korunou též leckde Trnovou.
A sláva jeho stále zkvétala,
neb vždy víc k němu lnulo příznivců.
Byl zvíkovský to Hirzo purkrabí
(ten za Přemysla téhož stavěl chrám
v Budějovicích Panny Marie)
— jenž dvanáct vesnic mnichům daroval
a Otokar dar tento potvrdil.
I Václav Druhý, Otto markrabí,
lanckrabě Bavor, biskup Heřman Pris,
sám papež také potom Bonifác — —
kláštera byli velcí příznivci. — — —
Když v nejvyšším však svém byl rozkvětu,

nastaly právě bouře husitské.
Už popleněno množství klášterů
od Žižky nelítostných vojáků
a opat Rudger tajnou bází mřel,
zda dnes či zítra náhle nespátrí,
jak divé hordy klášter napadnou.
Dny byly krásné, právě májové
a noci vlahé plné tajemství —
Ty noci opat často proklečel
před svatostánem vroucně modle se:
„O Bože můj, dej srdci vnuknutí,
co činit mám . . . jak klášter zachránit,
by nezničila síla násilná
staletou práci rukou pečlivých,
by nezničila noci probdělé
a svatyni Tvou nesvalila v rum.“
Tak modlil se a hlavu ve dlaních
přemýšlel dlouho opat Rudger sám.
Druhý den sepsav psaní prosebné
do Budějovic vyslal posla s ním.
V něm prosil lásku dobrých konšelů
a opatrných radních města všech,
by přispěti mu v nouzi ráčili
bez otálení, dlouhých průtahů
co nejvíce mu skytli zbrojenců,
kteří by dnes či zítra nejdéle
narychlo spěli v pomoc klášteru,
jej v noci, ve dne pilně střežili
před nevítaným Žižky nájezdem.

„Za přízeň Vaši přízní splatíme“,
tak končil dopis onen prosebný.

* * *

Však marně denně pomoc čekána.
Vždy opatrní moudří konšelé
snad řídíce se starým příslovím
„je košile vždy bližší kabátu“,
den ze dne otáleli s pomocí
a opat Rudger dále v bázni mřel.
To jediné mu bylo útěchou,
že všechny předem skvosty kláštera
a svatých všechny drahé ostatky
do přepevného poslal Krumlova:
stříbrnou monstranc velkou s vížkami,
jež „šibenice“ byla nazvána,
kalichů mnoho zlatých, infulí,
ostatky svatých: Víta, Markéty,
Prokopa, Jiljí, svaté Barbory,
a jiné vzácné skvosty klášterní.
A v posled Rudger mnichům rozkázal,
by odešli s ním v lesy okolní,
jež před slídivou rukou skryjí je,
neb hříchem život darmo ztratí,
dokud je možno smrti uniknout.
V klášteře zbylo mnichů několik,
jež dobrovolně se mu hlásili,
že na stráž postaví se kláštera
a skrytým bratřím zprávy podají.

zda blíží se či váhá nepřítel.
Tak stalo se, co mniši ukrytí
své „officium“ denní konali,
hlouček ten mnichů klášter obýval.

* * *

Tak uplynul už skoro druhý den
na stráži své se mniši střídali.
Po nepříteli nikde památky,
jak zapomněl by Žižka na klášter.
— Byl večer krásný... kolem kláštera
šuměly lípy tiché pohádky
a lesy kolem vážně kývaly,
jak veliké by kryly tajemství.
Byl večer krásný — večer májový.
Tu jeden z mnichů v dálce uviděl,
že jakýs' člověk klášteru jde blíž — —
sedrán byl hojně vetchný jeho šat...
Byl muž to slabý, očí velikých
a přišed k bratru tak jej oslovil:
„Můj otče dobrý, jsem jak štvaná zvěř.
Jak Kaina kletbou dlouho už jsem hnán...
po klidu volám marně k nebesům.
Však hned ti povím, otče, příčinu,
jež zapuzuje spánek s očí mých
a duši moji trnem výčitek
vždy novým bodá... smrti žene vsťíc.
Jsem jeden z mnoha přátel Husových,
již na rtech jeho vždycky viseli

v betlemské kapli lidstvem nabité.
Tak sladká byla jeho výmluvnost,
že hlavu moji vínem opila
a v srdce vmetla plamen nadšení.
Já úžejí k Janu denně přimknul se
a byl jsem šťasten, když mi ruku tisk'
a přítelem mne, bratrem nazýval.
Já čekal od něj věci veliké
a proto proň jsem všude bojoval . . .
nepřízeň moudrých tajně vyvracel,
jen polověřící ve víře tvrdil dál
pro Jana z Husi — svého přítele.
Však pýcha Jana vzrostla v haeresi,
on zemřel . . . Bože, buď mně milostiv,
dnes Jana slova nesou ovoce,
však plody trpké jsou to, krvavé,
zla hrozná to, jež k nebi volají
a vlasti naší děsný stelou hrob.
To mučí duši moji nocí dnem
a nitro vzdouvá mořem výčitek,
že já též přispěl k tomu ke všemu,
že já též pomoh' tepnu otvírat,
z níž vlast dnes naše hrozně krvácí,
že já též vrahem vlastní země jsem.
Chtěl pokání bych činit veliké
za zla ta hrozná zemi spáchaná,
za urážky, jež Bohu dějí se
zneuctíváním jeho kostelů,
šlapáním Jeho svatých hostií,

vražděním hnusným kněží nevinných
a všech těch hrozných lidských zločinů,
jež o pomstu už k nebi volají.
Vím a vy to víte, otče, asi též,
že ani klášter váš snad neujde
Žižkovu hněvu, jeho krutosti.
A proto popřejte mi v klášteře
útulek skrovný . . . chci jej hájiti,
pokud mé slabé síly dostačí
a život v posled chci tu položit
na usmíření hříchů spáchaných
. . . za vlast svou život v obět rád tu dám.“
Mnich dlouho mlčel — muže prohlížel . . .
Zdál se mu bídný, oči přesmutných,
i zaved' jej pak k bratru „staršímu“,
jenž hlavou zatím hloučku mnichů byl.
Věc celou muž ten opakoval zas
a na posled byl ve chrám zaveden,
kde před oltářem složil přísahu,
že v dobré vůli klášter navštívil
a slova jeho že jsou pravdivá
— úmysly jeho čisté, beze lsti —

* * *

Druhý den mnichům plynul v pokoji.
Muž, který včera v klášter přijat byl
— Humiliem ho počli jmenovat,
že pokorným všem mnichům zdál se být —
— až přes poledne strávil ve chrámě

v modlitbu vhrroužen, svaté myšlení.
Měl u mnichů už jakous' důvěru
a proto na stráž k fortně postaven
tak odpoledne mnicha vystřídav.
Byl zase večer. Pablesk krvavý
červánků dral se dovnitř kostela
a žhavorudým nachem zlatil vše,
když od večere mniši zdvihli se
a volným krokem zvolna brali se
západní stranou chodby křížové
v chrám k obvyklé své denní modlitbě
„laus vespertina“ od nich nazvané.
V tom rozlehl se tichým klášteřem
najednou řinkot zbraní přemnohých
a divoký ryk zazněl válečný.
Hned zbožní bratři v chodbě schytáni
a na místě všem hlavy sraženy —
Po chvíli krátké klášter zapálen.
Do výhně žhavé trámů hořících
tři mnichové, již stáli na stráži
a slabý odpor při tom kladli jen
přivalu hrozných davů husitských,
metáni s křikem jeden po druhém.
A „Humilius“, jenž stráž držel též,
a jehož fortanou vnikli Táboři
potichu tajně dovnitř budovy,
ten smál se při tom hrozném divadle
a s Tábořem se skamarádil hned.

* * *

Po té i mniši v lesích schytáni,
k cti svaté Marty tam se modlíci,
a před kostelem svaté Markety
na lípě statné všichni zvěšeni.

* * *

Tak srovnal Žižka klášter se zemí
a kde dřív stával mnichů refektář,
tam trní rostlo, rovněž ve chrámu
keř s trny vzrostl velmi hrubými,
že klášter v pravdě Zlaté Koruny
moh' Korunou zas zván být Trnovou.
— Přec obnovena Zlatá Koruna
však nikdy slávy už té nestihla,
již požíval dřív klášter před Žižkou. —
Dnes na nádvoří Zlatokorunském
si šumí lípa o třech ramenech
a její listy občas svíjí se
v podobu známou mnišských kapucí.
A zbožná praví tamní podání,
že lípa vzrostla z lípy kořene,
na níž dal Žižka mnichy oběsit.
K té pověsti též báseň latinská
na kostele je svaté Markéty,
napsána v desku, takto znějící:
„Siste viam cernens tiliam devote viator,
Quae viget et nullo stat moritura die;
Symbola martyrij cappas mirabere natas,
Cum ramus virides induct udus opes.

Talia sed nolens patra miracula Zisska —
Dum perimis sacros peste furente viros.“
Což na česky tak as' lze přeložit:
Stav se, o poutníče a na lípu tu vzhlédni,
hle, jak se zelená a tak nezhyne záhy.
Div se těm kapucím na větvicích zvlhlých
památce velikých mučedníků.
Takové nechtě, Žižko, ty zázraky děláš,
když svěcené mnichy jsi věšel na lípě.

Na jihu českém blíže Krumlova,
kde stříbropěnná šumí Vltava,
dnes zbytky stojí Zlaté Koruny.

KORANDA VE ZBRASLAVI.

Horké léto . . . srpen právě,
od Prahy se vojsko valí . . .
V čele jeho vůdce volá:
„Návštěvu jdem dělat králi!

Hola, bratři, v šik se srazte,
k poklonám si cvičte šíje,
neboť Zbraslav zlořečená
celý zástup šlechty kryje.

Dříve ale, pozor — bratři —
prohlédněte svoje mlaty,
zda je snese ještě dobře
na Zbraslavi mníšek klatý!“

Zástup hlučí — — Koranda se
v kněží středu vztekle směje:
„Návštěvy se naší věru
dneska Zbraslav nenaděje.

Prohlédnem' ji — v ambitech tam
Zákon mají — pravdu zvíme —
Nový, Starý v stěny vrytý.
Na Písmo jim posvítime.

Pravda, pravda, Karel vždycky
klášteru přál, Václav taky,
dneska ale žehnat musí
práci naší nad oblaky.“

Tak se šklebí v středu druhů
Koranda kněz — šelma litá —
svorně na klášter se žene
Pražan s ním i Táborita.

Ale co to? — Zbraslav tichá
jako hrobka kývá z dálky —
Což už mrtvým do těch živých.
do jáso tu — ryku války.

Což už mrtvým do těch živých!
Každý hrob tak volá k tobě:
Nic už nechcem' od vás, živí,
modlitbu jen a klid v hrobě.

Pražané a Táborité
vidí: klášter bez obrany.
Bez překážky lačně vběhnou
v jeho síně na vše strany.

Nejprv' vzali, co se dalo
a co trochu mělo ceny,
ale potom zuřil zástup
jako živel rozkacený.

Se stěn mnohý obraz sražen,
dílo mistra krásy věčné — — —
trosky soch a kosti králů
leží směsi ve společné.

Dav se rouhá . . . šlape po všem,
na obraz i oltář plije
. . . co jen možno zničit trochu,
všecko rukou hroznou bije —

Víno!, — Víno! — Kolik sudů
v lodi kostelní už stojí,
vše se ryčně k sudům hrne
— ruce drou se po nápoji.

„Vivat! Vivat — boží pravda!
Vivat Koranda náš vůdce.“
Koranda tu v dav se vmísí:
„Vivat Václav!“ — zvolá prudce.

„Vivat!“ — opáčí sta hrdel
a už k hrobu krále běží.
(Sotva rok tam tělo krále
ve pokoji mrtvých leží.)

Hrobka rychle rozbořena,
Táboři se těla chopí,
divý žert si na to z krále,
kratochvíli hrůznou ztropí.

Na oltář ho posadili,
jedni rychle snesli seno
a jim královské to čelo
korunou pak ozdobeno.

Jiní pivo, víno snesli:
„Pij, Václave, však's rád píval
často s námi, když's byl živý,
písničky jsi také zpíval.

Pij, Václave!“ — Pivo vztekle
do úst mrtvole zas lili,
žerty hrubé pronášíce
při té hrozně kratochvíli.

Koranda se ryčně směje:
„Tak tak, bratři, tak tak, bratři,
když král, tož král, pocta vždy buď
každému, jak se to patří.

Ale dost už — bratři drazí,
čeká práce . . . večer v chladu
procházku si uděláme
v Praze směrem k Vyšehradu.

Dříve ale tímhle domem,
v kterém se tak králům dříme,
jak se sluší na vítěze
na cestu si posvítime.

*

Brzy na to klášter hořel.
Zpitá chasa táhla k Praze,
ten nes' ornát, ten kus desky,
jiní nesli po obraze.

Trosky z všeho — však ta trofej
vojska slávu hlásat měla —
Klášter hořel — nocí temnou
a obloha krvavěla.

H O R A S V. K L I M E N T A.

Je jaro — Kristus z mrtvých vstal —
příroda omládle dýchá,
z daleka píseň zní až sem,
šeptá ji fialka tichá.

Však pole kolem Kyjova
podivné květy dnes kryjí.
Mrtvola jedna na druhé —
údy se ve křeči svíjí.

Z Kyjova vítězný pokřik zní,
z dálky však Táboři klejí,
v divokém prchají útěku,
k buchlovským lesům tak spějí.

Jako když vosy vyplašíš,
hnízdo jim rozbiješ náhle,
tak vojsko hlučí, nadává,
o pomstu volá jen stále.

Vůdce jich Strážnický Bedřich kněz
najednou zahrozil pěští —
Však my se ještě shledáme,
máte jen prozatím štěstí.

Bedřich chtěl zbořit Velehrad
v rum chtěl jej obrátit celý,
Slováci však mu zahnali
Tábory s mračnými čely.

Nastal už soumrak. — Táboři
v buchlovských lesích si hoví —
Najednou cos' k nim zaznívá,
divnými hovoří slovy.

Večerní vánek zanáší
hlahol k nim posvátných zvonů,
v těch zvucích plno bolesti,
plno dnes vroucích je stonů.

Na hoře svatého Klimenta
zvoní se k modlitbě Páně.
Kdo by as' z lidí na hlas ten
k modlitbě nesepial dlaně?

Klimentské zvony miláčky
kolem jsou krajiny celé,
léta už hudbou provází
modlitby křesťanů vřelé.

Co to, že dnes ten jejich hlas
s obvyklým cílem se mívá — —
tvrdá jsou srdce Táborů,
ruce jich denně krev lijí.

Tvrdé ty ruce tisknou zbraň —
bratrská krev na ní svítí . . .
Bedřich kněz náhle vyskočí,
na koně svého se vřítí.

Vraníka bodnul do slabin:
„Táboři, vzhůru tam!“, velí —
palcátem k stráni ukázal,
klášterní zvony kde zněly.

A na ten povel Táboři
valí se jak hrozná řeka,
mžikem už stojí u hradeb —
branka je nízká tam čeká.

Ta dvěma údery padla hned —
Táboři lačně hned do ní . . .
v klášteře ticho . . . na věži
dále se k modlitbě zvoní.

V klášteře ticho . . . najednou
křik hrozný k nebi se zvedá,
v základech klášter chvěje se,
dav kněze, poklady hledá.

Nikde však kněží — pokladů
nikde též neshlédly oči —
a hle, chrám! Těžkou nohou svou
zbrojenci do chrámu vkročí.

Ještě tam žene naděje
Táborské vojsko to „boží“ — —
„krev chceme,“ křičí šíleně,
„zlaté chcem' mnišské tu zboží.“

S. povykem vnikli do chrámu,
v půli však noha jich stojí,
oči všech tkvějí na muži,
v mnišském jenž oděn je kroji.

V dlouhou je řízu zahalen,
na hlavě šediny bílé. —
Což chce ten mnich sám odolat
Táborů hrabivých síle?

Což jeho vskutku nezlekly
husitské palcáty, cepy —? —
Hle, ten dav Táborů stojí něm,
na mnicha zírá jak slepý. —

„Jak jste sem vstoupili,“ počal mnich,
„nevíte, že to dům Páně?
nač tady v chrámu sekyry
stiskají vaše dnes dlaně?“

Oltář vy jdete kácejť snad,
před nímž jste klečeli včera,
na kterém za vás sloužena
bývala oběť má sterá?

Nuž, pospěšte jej rozbořit,
hájím dnes vlastní jej hrudí,
nuž, stopte napřed sekyry
v prsou mých, mužové tvrdí!

Zničte ten oltář — napřed mne,
který vás učil zde ctíti
rodiče svoje, bratry své
u lásce pokorné míti.

Přisahám Bohu — — napřed já,
pak teprv oltář se svalí — —!“
Mužové tiše, ztrnulí
v napětí hrobovém stáli.

Vzpomněli sedláci, často že
o radu prosili mnicha,
radu i pomoc skýtala
posvátná místa jim tichá . . .

Dnes přišli mnichům zaplatit —
stud bylo na mužích znáti.
Jeden se krčil za druhým —
pomalu z chrámu se traťí.

„Ha, to jsou Táboři! Bojí se
starého mnicha, když káže . . .
na slova mnišská Tábor jen
cepem svým do hlavy háže!

Zabte ho, pravím, s bratry též —
k oltáři tamhle se choulí —“
tak volá hrozný Bedřich kněz,
očima divoce koulí.

Nikdo se nehnul, užasle
každý se na vůdce díval —
Ten vztekem před chrám vyskočí —
na rtech svých kleteb má přival.

„Hej vy tam z Čech, co přišli jste,
dokažte statečnost svoji —
zde tihle muži baby jsou,
krve se uvidět bojí.“

Vší silou, zlostí chvěje se,
hejtman tak husitský volá
a na ta slova hrnou se
mužové z Husitů kola.

Vousatí Táboři, urputní,
kůže jich do tmava snědá,
v chrám vnikli — rázem nad hlavy
cep se jim ve vzmachu zvedá.

S rozbitou lebkou klesl mnich,
krev shlédli ostatní v davu
a už se hrnou k oltáři —
v žilách krev změněnu v lávu.

Pobili bratry ostatní,
jak šelmy, které krev spatří — —
pod cepy tiše vydechli
duši svou nábožní bratři.

Nechtěli klášter opustit,
„Otec“ jež založil „Vlasti“ —
dle vůle Boží dovedli
pro Boha životy klásti.

A zvony na věži zněly dál,
na všechny volaly strany
smutně, ach smutně zvonily
ubitým pohřební hrany.

Za chvíli kostel zapálen,
se střechy plameny vlály —
zvony však dosud volaly,
o pomoc prosily v dáli.

Chytla i věž — až konečně
dopadly bezmocně k zemi
— umlkly zvony na věky,
zmlkl i zvoník ten němý.

Dnes Hora svatého Klimenta
pusta je všecka a tichá — —
jenom v těch lesích hlubokých
větrík si z hluboka vzdychá — —

Ž I Ž K O V A O D M Ě N A.

Na Zvíkov Žižka táhne už.
V cestě mu řeka, hle, stojí!
Přebříst ji rázem . . . kde jen, kde?
Dravých tu virů se bojí.

V tom se mu v cestu namanul
rybář kys' s prázdnou svou sítí.
„Kde je brod, rychle okážeš!
K jitru, hle, lesy se nítí.“

„Ó, pane, rád, ó, tuze rád,
pověz však, co bude cenou.
Jsem chud a v chatrči pobřežní
v bídě jen žijeme s ženou.“

„Tenhle ten měšec obdržíš!
Vidíš, co zlata v něm blýská?
Rychle jen, rychle . . . k východu
červánek krví už výská.“

Vojsko se hnulo . . . rybář v před.
Na druhou převed' je stranu.
„V boj!“ velí Žižka, „s východem
zvíkovskou zdravit' jdem' bránu.“

Náhle však sobě vzpomene:
„Počkejte trošičku, bratří . . .
tomuhle tady od Žižky
odměnu, jaká se patří.“

Zrádce je. Sám se vyznal mi
zvíkovským poddaným býti.
Zlato mu z měšce odměnou
poroučím do hrdla vlíti.“

PISEN PO BITVĚ U LIPAN.

(30. května 1434.)

Na Lipanské pláni
bojovníci leží,
na Lipanské pláni
plno krve svěží.

Krve plná půda,
až jí země nechce,
— ó, jak se to zmírá
na té půdě těžce.

Ta krev, jež před chvílí
proti sobě vřela,
společně se mísí,
svorně leží těla.

Za co jsme se bili,
za co krvavěli,
za blud jenom, bratři
s krvavými čely!

— Česká lebka tvrdá,
česká ruka pádná,
nezchromí ji hned tak
cizí síla žádná.

Stará je to píseň,
zná ji každé dítě,
cvrliká ji cvrček
na mezi už v žitě.

Věčně stará pravda,
vítr už ji duje,
příklady se v paměť
stále opakuje.

Na leb českou mlat vždy
česká zdvihá ruka,
krev nám teče z ňader,
že až srdce puká.

Pravda vždy jen jedna,
jedna pravda Boží
a lež jako saň je,
jíž se hlavy množí.

Pohádka už praví,
že saň mrtva klesla,
poctivost však reka
do království vynesla.

„Nebe, země zniknou,
slovo mé však zbude,
Pravda Moje věčná,
věčně zářit bude.“

Za blud jsme se bili,
milé české děti,
porážky vždy vlastní
národ nejvíc světi.

OD TÉHOŽ AUTORA VYŠLA NA JAPANU
KNIHA LYRIKY DUCHOVNÍ „SYN ČLO-
VĚKA“ (~~1 K~~ 20 h). LZE JEŠTĚ NĚKOLIK
MÁLO VÝTISKŮ OBJEDNATI Z CHOTOVIN
U TÁBORA.

O B S A H:

VZNIK A PÁD ZLATÉ KORUNY . . .
KORANDA VE ZBRASLAVI.
HORA SV. KLIMENTA.
ŽIŽKOVA ODMĚNA.
PÍSEŇ PO BITVĚ U LIPAN.

VYDÁNO V CHOTOVINÁCH U TÁBORA
NÁKLADEM VLASTNÍM V MĚSÍCI SRPNU
V DOBĚ SVĚTOVÉ VÁLKY L. P. 1915.
VEŠKERÁ PRÁVA VYHRAZUJE SI AUTOR.



TISKEM ČESKOSLOVANSKÉ
AKC. TISKÁRNY V PRAZE-II.,
SPÁLENÁ ULICE ČÍSLO 15.
NÁKLADEM AUTOROVÝM.